

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobců: **a) Ing. Zdeněk Duspiva**, bytem Český Krumlov, Latrán 54, **b) JUDr. Pavel Foltán**, bytem Brno, Vltavská 245/19, **c) RNDr. Josef Musil**, bytem Dobříš, Fryčova 1240, **d) Jiří Novotný**, bytem Zlín, Kudlov, Fabiánka I 177, **e) Mgr. Petr Štěpánek**, bytem Hradec Králové, Nezvalova 852/5, **f) Mgr. Petr Žantovský**, bytem Rudná, Masarykova 746, všichni zastoupeni Prof.JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem Praha 2, Botičská 4 proti žalovanému: **předseda vlády České republiky**, Praha 1, náměstí Edvarda Beneše 4, zastoupen JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Šumavská 21, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. dubna 2003 č.j. 3028/03-KPV,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003 č.j.: 3028/03-KPV o odvolání Ing. Zdeňka Duspivy z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003 č.j.: 3028/03-KPV o odvolání JUDr. Pavla Foltána z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003 č.j.: 3028/03-KPV o odvolání RNDr. Josefa Musila, CSc. z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003 č.j.: 3028/03-KPV o odvolání Jiřího Novotného z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V. Rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003 č.j.: 3028/03-KPV o odvolání Mgr. Petra Štěpánka z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

VI. Rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003 č.j.: 3028/03-KPV o odvolání Mgr. Petra Žantovského z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

VII. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 34.756,- Kč a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců Prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003, č.j.: 3028/03-KPV, kterým byli odvoláni z funkce členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada). Uvedli, že těmito rozhodnutími došlo k nezákonnému zásahu do jejich práv a povinností. Výkon funkce člena Rady je výkonem veřejné funkce. K zániku vztahu dochází jednostranně, mocenské oprávnění předsedy vlády se neopírá o smlouvu, vztah je upraven veřejnoprávním předpisem. Svou povahou se blíží ke služebnímu poměru, kde zákon při rozhodování služebního orgánu připouští přezkum soudem. Napadenými rozhodnutími je rozhodováno o veřejných subjektivních právech žalobců.

Žalobci namítli, že žalovaný postupoval v rozporu s usnesením Poslanecké sněmovny č.368, které jej zmocnilo odvolat Radu. Žalovaný je však odvolal jako jednotlivé členy podle § 7 zák.č. 231/2001 Sb. Toto ustanovení sice stanoví, že předseda vlády může

odvolat člena Rady, nicméně z důvodů uvedených v § 7 odst. 7 zákona. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny lze státní moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsobem, který stanoví zákon. Při odvolání žalobců postupoval předseda vlády v rozporu se zákonem č. 231/2001 Sb., který mu ukládá respektovat usnesení Poslanecké sněmovny. Odvoláním žalobců z funkce členů Rady byl porušen čl. 2 odd. 2 Ústavy, čl. 2 odst. 3 a čl. 21 odst. 1 a 4 Listiny.

Žalobci dále uvedli, že žalovaný je mohl odvolat pouze z některého z důvodů uvedených v § 7 odst. 7 zákona. V rozhodnutí byl pak musel uvést, ze kterého důvodu je odvolává. Žádný takový důvod však v rozhodnutí uveden není. Zákon v § 7 odst. 7 stanoví tři důvody, při jejichž splnění může Poslanecká sněmovna navrhnout předsedovi vlády odvolání člena Rady. Postup, kdy v odvolacím aktu není žádný z těchto důvodů uveden, je porušením zákona, který stanovením odvolacích důvodů kladl meze libovůli rozhodujícího orgánu.

Žalobci poukázali na ustanovení § 78 odst. 3 soudního řádu správního s tím, že na základě analogické aplikace tohoto ustanovení lze zrušit jako nezákonné i usnesení Poslanecké sněmovny č. 368. Poslanecká sněmovna v daném případě porušila zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. Schválený pořad schůze Poslanecké sněmovny, která byla svolána na 2.dubna 2003, měl jediný bod – „návrh na odvolání členů Rady“. Sněmovna však schválila usnesení, kterým navrhla předsedovi vlády odvolání Rady. Rozhodla tedy o jiném návrhu, než který byl na pořadu jednání. Schváleným návrhem došlo i k porušení zákona č. 231/2002 Sb. Podle usnesení je důvodem pro odvolání Rady opakované závažné neplnění povinností uvedených v § 5 zákona. Podle názoru žalobců v zákoně uvedený důvod pro odvolání Rady – porušení povinností uložených v § 5 a v § 6 odst. 1,2 – je opatřením proti nečinnosti Rady. Poslanecké sněmovně přísluší hodnotit činnost Rady z hlediska obsahového pouze prostřednictvím schválení či neschválení výroční zprávy. Rada jako správní úřad není podřízena pokynům Poslanecké sněmovny, je jí pouze kontrolována prostřednictvím výročních zpráv. Opakovaným závažným neplněním povinností uvedených v § 5 je třeba chápat pouze nečinnost Rady. Správnost či nesprávnost vykonávání úkolů může být hodnocena pouze v rámci projednávání výroční zprávy. Výroční zpráva za rok 2001 byla schválena, za rok 2002 byla řádně předložena. Rada v době před odvoláním byla činná a plnila všechny své úkoly. Poslanecká sněmovna porušila svým usnesením č.368 čl.2 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 3 a čl.21 odst. 4 Listiny. Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud zrušil napadené rozhodnutí předsedy vlády a i usnesení Poslanecké sněmovny ze dne 2.dubna 2003 č.368.

Žalobci předložili soudu usnesení Ústavního soudu ze dne 1.7.2003, sp.zn.: IV.ÚS 306/03, kterým Ústavní soud odmítl jejich ústavní stížnost proti napadenému rozhodnutí předsedy vlády a proti usnesení Poslanecké sněmovny č.368. Ústavní stížnost soud odmítl jako nepřípustnou podle § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů s tím, že napadená rozhodnutí nenaplňují požadavek aby se jednalo o rozhodnutí konečná. Dle názoru zde vysloveného stěžovatelé mají k dispozici právní prostředky k dosažení požadovaného stavu (žalobu) a také ji využili. Ústavní soud v tomto směru poukázal na § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odvolání členů Rady není projevem právní vůle předsedy vlády, ten je vázán usnesením Poslanecké sněmovny, důvody odvolání není oprávněn posuzovat. Odvolací akt předsedy vlády není správním rozhodnutím.

Ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění zákona č. 309/2002 Sb. (dále jen zákon o vysílání) nestanoví pro předsedu vlády odlišný postup při odvolávání Rady, resp. všech členů Rady od postupu při odvolávání jednotlivého člena Rady. Pokud je podle usnesení Poslanecké sněmovny odvolána Rada jako celek, je třeba výslovně odvolat všechny její členy. V obou případech však musí předseda vlády postupovat podle § 7 odst. 1 zákona o vysílání. Z textu odvolávacích aktů je zřejmé, že nejde o odvolání jednotlivých členů Rady podle § 7 odst. 7 zákona č. 231/2001 Sb., protože se v nich výslovně odkazuje na usnesení Poslanecké sněmovny č. 368. Tyto akty nejsou rozhodnutími správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. K rozhodnutí Ústavního soudu, ze kterého žalobci dovozují přípustnost žaloby proti rozhodnutí předsedy vlády, žalovaný uvedl, že Ústavní soud vycházel zejména z toho, že sami stěžovatelé ve své stížnosti uvedli, že podali žalobu k obecnému soudu. Ústavní soud nemohl autoritativně potvrdit návrh žalobců, neboť zkoumal pouze formální podmínky stížnosti. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

K tomuto vyjádření zaslali soudu žalobci své stanovisko, ve kterém setrvali na svých názorech uvedených žalobě, a poukázali na to, že na základě usnesení Poslanecké sněmovny bylo navrženo odvolání Rady jako celku, avšak žalovaný odvolal její jednotlivé členy.

Z dokladů, které byly soudu předloženy, vyplývá, že dne 3.4.2003 bylo Úřadu vlády doručeno usnesení Poslanecké sněmovny č.368 ze 13. schůze ze dne 2.4.2003 k návrhu na odvolání členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, ve kterém Poslanecká sněmovna navrhuje předsedovi vlády, aby neprodleně odvolal Radu pro rozhlasové a televizní vysílání z důvodu opakovaného závažného neplnění povinností uvedených v § 5 zákona č. 231/2001 Sb.

Dne 3.dubna 2003 pak předseda vlády sdělil členům Rady, že je v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. na základě návrhu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR schváleného usnesením Poslanecké sněmovny ze dne 2.dubna 2003 č.368 odvolává ke dni 4.dubna 2003 z funkcí. Předsedovi Rady pro rozhlasové a televizní vysílání pak adresoval sdělení z téhož dne, že na základě usnesení Poslanecké sněmovny ze dne 2.dubna 2003 č.368 odvolává Radu pro rozhlasové a televizní vysílání z důvodu opakovaného závažného neplnění povinností uvedených v § 5 zákona č. 231/2001 Sb..

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27.5.2005 č.j. 6 Ca 139/2003-45 žalobou zamítl, když dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., když takto reagoval na usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky o odvolání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání z důvodu opakovaného závažného neplnění povinností uvedených v § 5 zákona č. 231/2001 Sb. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobců zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2006 č.j. 1 As 41/2005-76 a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud vyslovil, že městský soud nedostatečně argumentačně podepřel svůj právní názor a že se nevypořádal s žalobní námitkou, že rozhodnutí předsedy vlády o odvolání jednotlivých členů Rady není v rozporu se zákonem odůvodněno. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že i v případě, že jde o rozhodnutí předsedy vlády o odvolání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání vydané na základě návrhu Poslanecké sněmovny v usnesení, kterým je předseda vlády vázán, by takové rozhodnutí mělo být s ohledem na povahu věci odůvodněno. Není totiž možno v obecné rovině připustit prostou odvolatelnost z veřejné funkce odvoláním člena kolektivního orgánu nebo dokonce odvoláním tohoto orgánu jako celku bez udání důvodu. Tím spíše v případě Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, která je ze zákona konstruována jako orgán, u něhož by měla být zaručena politická nezávislost, je pro vyloučení rizika politicky motivovaného rozhodnutí a politické libovůle naprosto zásadní, aby rozhodnutí o odvolání člena Rady i Rady jako celku obsahovalo důvody.

Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze rozhodl o věci bez nařízení jednání, aniž by stěžovatelé vyjádřili s takovým postupem souhlas, Nejvyšší správní soud uvedl, že městský soud pochybil a zatížil tak řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Městský soud je právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve shora uvedeném rozsudku vázán (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Poté, kdy se věc vrátila Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, předložili žalobci soudu zprávu Vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny pro zjištění skutečností v souvislosti s arbitrážním řízením ve věci CME vs. Česká republika s tím, že v této zprávě není konstatováno žádné pochybení členů Rady, je pouze poukazováno na špatné legislativní řešení postavení Rady. Dále předložili stenografický záznam z vystoupení poslance Langeru v průběhu 13. schůze konané dne 2.4.2003, ve kterém upozorňoval na nezákonnost postupu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR při odvolání Rady. Tyto materiály byly k důkazy přečteny při jednání dne 24.5.2007.

Zástupce žalobců na jednání upřesnil podanou žalobu tak, že každý ze žalobců společně podanou žalobou napadl to rozhodnutí žalovaného, na kterém je uvedeno jeho jméno. Zdůraznil, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, neboť před jejich vydáním došlo k porušení procesních předpisů. Usnesení Poslanecké sněmovny se vztahuje k odvolání Rady jako celku, napadenými rozhodnutími pak byli odvoláni jednotliví členové Rady. Uvedl, že žalobcům nebylo známo, že předseda vlády adresoval předsedovi Rady sdělení o odvolání Rady jako celku. Žalobci vycházeli z rozhodnutí, která jim byla osobně doručena. S odkazem na důvody uvedené v žalobě navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení a aby současně zrušil i usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR ze dne 2.4.2003 č. 368.

Zástupkyně žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě a poukázala na to, že žalobci nebyli žalovaným odvolání podle § 7 odst. 7 zákona č. 231/2001 Sb., jejich odvolání bylo vyvoláno usnesením Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR ze dne 2.4.2003 č. 368, kterým byla odvolána Rada. Předseda vlády byl povinen odvolat Radu (všechny členy Rady) neprodleně po obdržení návrhu Poslanecké sněmovny. Důkazy předložené žalobci se vztahují k problematice odvolání Rady jako celku. Pokud bylo na programu mimořádné schůze uvedeno, že se bude jednat o odvolání členů Rady, již z tohoto je zřejmé, že se jednalo

o činnost Rady jako takové, neboť mělo-li by být jednáno o odvolání jednotlivých členů Rady, muselo by být uvedeno, z jakých důvodů k tomu má dojít. Závěrem navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Z usnesení Ústavního soudu ze dne 1.7.2003 sp.zn. IV. ÚS 306/03, ve kterém Ústavní soud s odkazem na § 65 odst. 1 soudního řádu správního konstatoval, že stěžovatelé (odvolaní členové Rady) mají k dispozici právní prostředky k dosažení požadovaného stavu a že proto nelze považovat napadené rozhodnutí z hlediska Ústavního soudu za konečné, i ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 41/2005-76 je třeba dovodit, že Městský soud v Praze dospěl ke správnému názoru, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou soudem přezkoumatelná v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního soudního řádu správního. Soud proto v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a dospěl vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání byla zřízena zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů jako správní úřad. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 30.9.2003 (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.) Radu tvoří 13 členů, které jmenuje a odvolává předseda vlády na návrh Poslanecké sněmovny, a to neprodleně po obdržení návrhu. Ustanovení § 5 zákona č. 231/2001 Sb. upravuje působnost Rady. V § 6 odst. 1 a 2 téhož zákona jsou pak upraveny povinnosti Rady ve vztahu k obsahu a předkládání výroční zprávy.

Podle § 6 odst. 3 zákona č. 231/2002 Sb., Poslanecká sněmovna může předsedovi vlády navrhnout odvolání Rady, neplní-li Rada opakovaně závažným způsobem povinnosti uvedené v § 5 a v odstavcích 1 a 2 nebo pokud opětovně neschválí pro závažné nedostatky výroční zprávu.

Podle § 7 odst. 7 zákona č. 231/2001 Sb. Poslanecká sněmovna může navrhnout předsedovi vlády odvolání člena Rady z funkce z těchto důvodů: a) nevykonává-li řádně svoji funkci, b) nesplňuje-li podmínky pro výkon funkce uvedené v tomto zákoně, c) dopustil-li se takového jednání, které zpochybňuje jeho nestrannost, nezávislost nebo nestrannost Rady.

V daném případě Poslanecká sněmovna usnesením č. 368 navrhla předsedovi vlády, aby neprodleně odvolal Radu pro rozhlasové a televizní vysílání z důvodů opakovaného závažného neplnění povinností uvedených v § 5 zákona č. 231/2001 Sb.. Předseda vlády na tento návrh reagoval tak, že jednak odvolal Radu jako celek a toto odvolání adresoval tehdejšímu předsedovi Rady a jednak jednotlivým členům Rady doručil odvolání z funkce člena Rady s odkazem na § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.. Zákon č. 231/2001 Sb. nemá samostatné ustanovení o tom, že předseda vlády odvolává Radu a že funkce člena Rady zaniká odvoláním Rady jako celku. Podá-li Poslanecká sněmovna předsedovi vlády návrh na odvolání Rady, nemůže být odvolána Rada jako správní úřad, ale znamená to, že Rada již ve svém složení nemůže vykonávat úkoly stanovené zákonem. To znamená, že její jednotliví

členové, kteří byli na návrh Poslanecké sněmovny jmenováni do funkce předsedou vlády, nemohou již vykonávat činnosti s touto funkcí spojené. Důvodem takového odvolání jednotlivých členů Rady pak nejsou skutečnosti taxativně vyjmenované v § 7 odst. 7 zákona č. 231/2001 Sb.. Proto také žalovaný při odvolávání žalobců odkázal na § 7 odst. 1 a nikoliv na § 7 odst. 7 zákona č. 231/2001 Sb. Je-li Poslaneckou sněmovnou předsedovi vlády podán návrh na odvolání Rady podle § 6 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., nemůže postupovat jinak než podle tohoto návrhu neprodleně odvolat i všechny členy Rady z jejich funkcí. Jedině tímto způsobem je zabezpečena realizace návrhu Poslanecké sněmovny a k odvolání musí dojít adresně vůči všem členům Rady. I takové rozhodnutí však musí mít náležitosti správního rozhodnutí, zejména musí obsahovat řádné odůvodnění. S odkazem na právní názor vyjádřený ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl soud k závěru, že napadená rozhodnutí tuto náležitost v potřebném rozsahu neobsahují, a proto nezbylo než tato rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

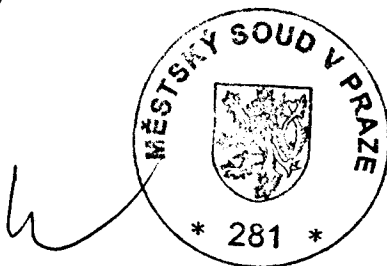
Pokud se žalobci domáhali zrušení usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR ze dne 2.4.2003 č. 368, k tomuto soud nepřistoupil, neboť má za to, že se nejedná o rozhodnutí, které by podléhalo přezkoumání soudem. Dle názoru soudu v tomto případě nerozhodovala Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR jako správní orgán. Poslanecká sněmovna je orgánem zákonodárným a předmětné usnesení tedy nelze považovat za rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy správním orgánem. Jak již bylo výše uvedeno, návrh na odvolání Rady jako celku je třeba odlišovat od návrhu na odvolání jednotlivých členů Rady, nejedná se tedy o rozhodnutí o právech a povinnostech fyzických osob a Rada pak byla zřízena jako správní úřad, nemá tedy sama o sobě postavení právnické osoby. Předmětné usnesení tedy není rozhodnutím ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, nejedná se o rozhodnutí o právech a povinnostech fyzických či právnických osob. Z tohoto důvodu nebylo třeba se blíže zabývat důkazy předloženými žalobcem, neboť tyto se vztahují k uvedenému usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci měli ve věci úspěch. Náklady řízení představují zaplacené soudní poplatky z podané žaloby a z kasační stížnosti v celkové výši 5.000,- Kč a dále odměna advokátovi za poskytnuté úkony právní služby. Výši odměny soud stanovil následně. Za přípravu a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání kasační stížnosti přísluší za každý úkon odměna ve výši 1.000,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl.č. 177/ 1996 Sb., ve znění platném do 31.8.2006, snižena o 20% podle § 12 odst. 4 téže vyhlášky a třikrát režijní paušál po 75,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb., ve znění platném do 31.8.2006. Za účast při jednání dne 24.5.2007 přísluší odměna ve výši 2.100,- Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění, snižena o 20% podle § 12 odst. 4 téže vyhlášky a jedenkrát režijní paušál ve výši 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění. Celkem tedy odměna advokátovi činí 25.005,- Kč. Protože zástupce žalobců je advokát, který doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 4.751,- Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 34.756,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 24. května 2007

Za správnost vyhotovení:
Kubíčková

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu